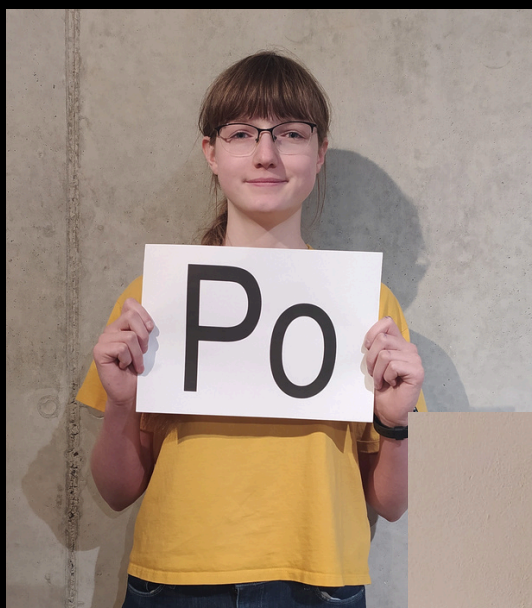
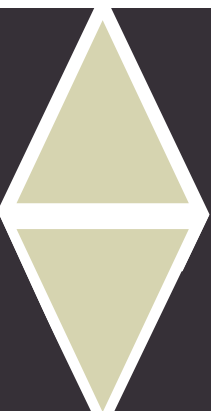




BEZCHIBNÉ ČÍSLO



V TOMTO ČÍSLE SE DOČTETE...



VS.



NENÍ ŠKOLA JAKO ŠKOLA...

Také jste někdy s kamarády porovnávali, jak funguje výuka na naší škole a jak na té jejich? A co teprve na školách, kde se ke vzdělání rozhodli přistupovat zcela odlišným, inovativním způsobem? V této sérii rozhovorů vám takové srovnání přinášíme. Podíváme se na styl výuky a práci s chybou z pohledu sedmi různých osob – ať už žáků, nebo i zaměstnanců školy.

STRANA 4

HISTORICKÉ OMYLY

Omyly a chyby jsou běžné. Ovšem ne všechny mají za následek ztrátu miliard dolarů nebo tisíců lidských životů. Pojďme se tedy na několik takových historických okamžiků podívat.

STRANA 10



CHYBA...

Slovo „chyba“ jsme slyšeli už tolikrát, že to ani nelze spočítat. Od rodičů, od učitelů, a dokonce i našich spolužáků. Nacházíme se ve světě, kde záleží na tom, zda v životních situacích nebo i jednoduchých dennodenních aktivitách uspějeme, či ne. Pokud ano, máme radost, nebo se nám dokonce dostane uznání, ale když selžeme, sráží nás to na kolena a máme špatný pocit.

STRANA 17



ÚVODNÍK



Milí čtenáři,

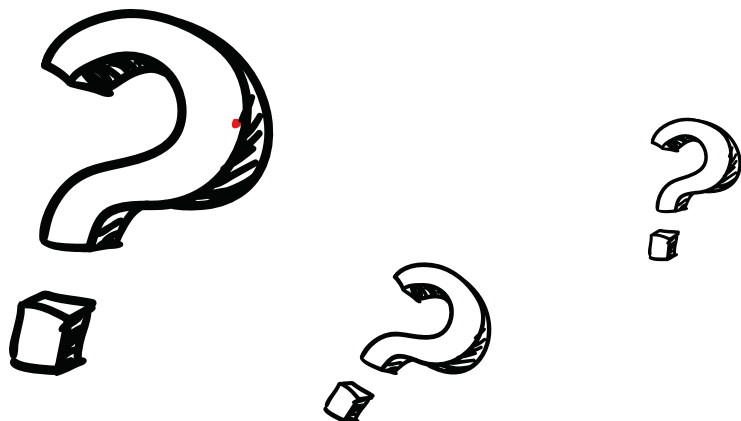
Tématem čísla, které právě držíte v rukou je Chyba. Omyl. Nedorozumění. Na dalších stránkách se můžete dočíst, jak se s chybami vyrovnat, jak se jim vyvarovat a jestli je to vůbec potřeba. Vždyť moudrá přísloví praví, že „chybovat je lidské“ a že „člověk se nejvíce poučí z vlastních chyb.“

Najdete tu různé nešťastnosti a nevydařenosti z historie anebo životní osudy sportovců, kteří to při cestě za sportovními úspěchy rozhodně neměli jednoduché. Těšit se můžete i na příběhy jídel, která vznikla omylem. Jako vždy nebudou chybět ani typy na knížky, křížovka nebo oblíbené hlášky učitelů. Některé články si jako obvykle budete moc přečíst i v němčině.

Nejde o žádný omyl ani překlep, ale skutečně, jak už se šušká po chodbách, v naší redakci dochází k personálním změnám. Z důvodu neúprosně se blížící zkoušky z dospělosti budu po třech letech na postu šéfredaktorky střídat Verču Šípkovou a Anežku Bémovou. Jménem celé redakce moc děkuji holkám za skvělou práci, protože jsou to hlavně ony, kterým vděčíme za to, jak Šaldoviny vypadají teď.

Chyby se občas dějí, ale já doufám, že jich při svém šéfredaktorování nenasekám mnoho.

Radka Baracová 4N
šéfredaktorka



OBSAH

Úvodník.....	1
Vorwort.....	2
Dá se chybovat v jídle.....	3
Není škola jako škola.....	4
Historické omyly	10
(Ne)Úspěšní sportovci.....	11
(Un)erfolgreiche Sportler.....	13
Tipy na knížky.....	16
Chyba.....	17
Der Fehler.....	18
Hlášky učitelů.....	19
Křížovka.....	20
KruciFXrýmy!!!.....	21
Pár slov od naší školní sycholožky....	24
Poděkování.....	25
Urlaubsorte der Klasse 6N.....	26

TIRÁŽ

**Šaldoviny, časopis Gymnázia F. X.
Šaldy v Liberci**
15. číslo, ŘÍJEN 2024
Vychází v nákladu 80 výtisků
Cena: 10 Kč

Šéfredaktorky: Radka Baracová,

Na tomto čísle se podíleli:

Redaktoři: Anežka Bémová, Barbora Kalinová, Josef Bém, Káťa Záklasníková, Linda Černá, Markéta Staňková, Martin Žalud, Milan Alex Vévoda, Radka Baracová, Samuel Buss, Veronika Gawliková, Veronika Šípková

Česká korektura: Štěpánka Fantová

Německá korektura: Romeo Henrich

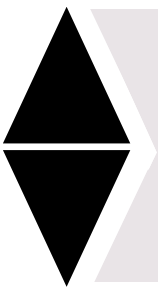
Editoři: Radka Baracová, Anežka Bémová, Veronika Šípková

Německé překlady: Antonín Říha, Lucie Flossmannová, Marie Tučková, Karolína Hradilová, Lucie Gazdová, Prokop Šámal, Anna Obrovská, Ema Michálková,

Anna Františka Moskalová, Míša Tomišková, Anna Syrovátková, Miluše Vošoustová

Organizace německých překladů:
Radka Blažková

Kontaktní údaje:
redakce@saldoviny.cz



VORWORT

Liebe Leserinnen und Leser,

das Thema dieser Ausgabe, die ihr gerade in euren Händen haltet, ist ein Fehler. Ein Irrtum. Ein Missverständnis. Auf den folgenden Seiten könnt ihr lesen, wie man sich mit Fehlern auseinandersetzen kann, wie man sie vermeidet und ob das überhaupt notwendig ist. Denn weise Sprichwörter sagen, dass „Fehler zu machen menschlich ist“ und dass „man aus seinen eigenen Fehlern am meisten/besten lernt“.

Ihr findet hier verschiedene Missgeschicke und Misserfolge aus der Vergangenheit oder Lebensgeschichten von Sportlern, die es auf den Weg zu Sportserfolgen auf jeden Fall nicht leicht hatten.

Ihr könnt euch auch auf Geschichten über Gerichte freuen, die aus Versehen entstanden sind. Wie immer gibt es auch Lesetipps, Kreuzworträtsel oder beliebte Lehrerzitate. Manche Artikel könnt ihr auch auf Deutsch lesen.

Es handelt sich nicht um ein Missverständnis oder einen Tippfehler, sondern es gibt wirklich, wie man schon auf den Gängen geflüstert hat, Personalveränderungen in unserer Redaktion. Wegen der unaufhaltsam näher rückenden Abiturprüfungen werde ich Veronika Šípková und Anežka Bémová nach drei Jahren in der Position als Chefredakteurinnen ablösen. Im Namen des ganzen Redaktionsteams danke ich den beiden Mädchen vielmals für ihre großartige Arbeit, denn vor allem ihnen haben wir es zu verdanken, dass Šaldoviny heute so aussieht.

Fehler passieren manchmal, aber ich hoffe, dass ich in meiner Redaktionszeit nicht zu viele mache.

Radka Baracová, 4N
Chefredakteurin

Lucie Flossmannová, 2B
Antonín Říha, Marie Tučková 2A
Übersetzung





DÁ SE CHYBOVAT V JÍDLE?



Všichni, co rádi pečou, už asi zažili ten pocit, kdy něco pokazili. Přidali třeba moc cukru nebo koláč či buchtu připekli. Asi to tehdy nedopadlo moc dobře. My si tu však popovídáme o jídlech, která vznikla omylem nebo něčí chybou.

Začneme mexickými nachos. Jistý číšník Ignacio Anaya Garcia je připravil jako pokrm pro manželky texaských vojáků. Ty totiž přišly do restaurace, kde nebyl přítomen šéfkuchař. Teď už nikdo neví proč, ale to není důležité. Důležité je to, že tenhle číšník zpanikařil a zaimprovizoval. Rozkrájel tortilly na malé trojúhelníky. Ty ale smažil tak dlouho, až ztwardly natolik, že se nedaly propíchnout vidličkou. Při pokusu situaci zachránit tortilly posypal nastrouhaným sýrem. A voilà! Nachos byly na světě.

Pokračujeme oblíbenou sladkou pochoutkou: nanukem. Ten podle legendy vznikl naprostou náhodou. Frank Epperson ze San Francisca si popíjel svoji limonádu, když na něj zavolali jeho kamarádi, aby si s nimi šel hrát. Frank limonádu i s dřevěným míchátkem položil na stůl na verandě a vyrazil. Vrátil se až pozdě, a tak na limonádu zapomněl. Když ji ráno našel, nemohl uvěřit svým očím. Limonáda i se dřívkem zmrzla. Pokusil se ji z plechovky vyndat, což se mu nakonec povedlo. A protože mu zmrzlá limonáda zachutnala, začaly nanuky obíhat svět. A přesně takto vznikl nanuk.

Znáte dr. Johna Kollega? Asi ne, co? Ale jeho světoznámé cornflakes znáte určitě. John propagoval vegetariánství a byl podle všeho naprostý podivín. Jednou při vymýšlení nového a naprosto zdravého pokrmu zkoušel uvařit pšenici. Tu pak ale na plotně zapomněl, až nakonec ztwardla. Když se ji pokoušel rozválet, hmota se rozpadla na malé vločky. Pacientům, kterým byly vločky podávány, zachutnaly natolik, že postup zopakovali s kukuřicí. A pak, že se zapomnětlivost nevyplácí.



Zajímavosti o jídle završíme povídáním o jogurtu. Ano, i ten vznikl omylem. Balkánští kočovníci si vozili mléko v kožených vacích, aby se mohli v případě žízně napít. Za horkého počasí ale mléko většinou zkyslo. Když pak jednou cesta trvala moc dlouho, kočovníci neměli na výběr a museli se zkyslého mléka napít. K jejich překvapení byl tento nápoj velmi osvěžující. Nápoj jim zachutnal natolik, že začali napodobovat situaci, ve které tento první jogurt vznikl. Postupem času se bílý jogurt rozšířil po celém světě. Na ten ovocný jsme si museli pár století počkat. Podle internetu byl vyroben až v roce 1933.

Takže až příště rozvaříte brambory nebo přesladíte bábovku, nezoufejte a vzpomeňte si na jeden z těchto příběhů. Kdo ví, třeba se zrovna z vaší chyby stane celosvětová specialita.

Linda Černá, kvarta



NENÍ ŠKOLA JAKO ŠKOLA



Také jste někdy s kamarády porovnávali, jak funguje výuka na naší škole a jak na té jejich? A co teprve na školách, kde se ke vzdělání rozhodli přistupovat zcela odlišným, inovativním způsobem? V této sérii rozhovorů vám takové srovnání přinášíme. Podíváme se na styl výuky a práci s chybou z pohledu sedmi různých osob – ať už žáků, nebo i zaměstnanců školy.

BARBORA NOVOTNÁ, JERGYM, kvarta

Máš někdy pocit, že jsi nějaký test nebo úkol vážně pokazila? Pokud ano, pracuje se s tím nějak ve škole?

Ano, pocit selhání zažívám bohužel velmi často. U nás na škole se s tím ale nijak nepracuje, učitelé se možná zeptají, zda jsem v pořádku, ale to je vše.

Připadá ti, že známkování reálně vypovídá o tom, jak na tom jsi, a nějak ti pomáhá, nebo je to spíš zdroj stresu a porovnávání se?

Známkování určitě o lidech něco vypovídá, ale moc toho nebude. I trojkař to v budoucnosti může dotáhnout dál než jedničkař. Být jedničkařem ale znamená, že se na test umím dobře připravit a zvládnout ho napsat, i když jsem vystresovaná. Je to lepší pocit mít jedničky než čtyřky :-).

Je něco, co na vaší škole vážně dobře funguje a co bys fakt pochválila?

Podle mě je to asi zlepšování známek těsně před vysvědčením :-). Pokud má žák zájem o lepší známku, stačí se jen domluvit s učitelem na zkoušení nebo případném referátu. Já toho využívám poměrně často, takže když mám známku na hraně, nemusím se bát, že dostanu tu horší. Učitelé jsou vstřícní a vůbec jim nevadí, že je to na poslední chvíli – naopak jsou rádi, že o lepší známku máme zájem.

Máš dojem, že tě tvoje škola připraví na budoucí život/povolání?

Ano, mám pocit, že školu jsem si v tomto ohledu vybrala dobře.



KLÁRA VANÍČKOVÁ a JÁCHYM NOSEK,

ZŠ 5. května, Montessori oddělení, 8. třída

Jak funguje výuka na vaší škole?

J: Naše výuka se liší tím, že se neučíme po celou dobu společně. Učitel vysvětlí látku a poté si ji každý samostatně procvičuje.

K: Například když se učíme převody jednotek, máme po lekci čas na volné procvičování. Rozdíl je taky v tom, že z probrané látky nepíšeme test a nikdo nás za nic neznámkuje. V mladších třídách jsou k dostání pomůcky, které pomáhají mladším dětem látku pochopit.

J: Hodnocení jsme na základě naší odevzdané práce.

K: Vždy v pololetí, ve čtvrtletích a na konci roku dostáváme slovní hodnocení, ve kterém učitelé tu práci zhodnotí.

Jak se pracuje s tím, když někdo udělá chybu? Je vůbec v takovém systému hodnocení prostor pro to něco udělat vysloveně špatně?

J: Když někdo udělá v dané látce chybu, individuálně si ji procvičí s učitelem a během dne ji zdokonaluje.

K: Učitelé pravidelně kontrolují naši práci, takže pokud děláme něco úplně blbě, řeknou nám to a dovysvětlí nám to nebo na to udělají další lekci.

Máš ty sám/sama někdy pocit, že jsi test nebo úkol vážně pokazil/a? Zkrátka pocit vlastního selhání?

K: Občas ano, ale tím, že mě za to nikdo nehodnotí, neberu to nijak tragicky. Spíš je to pro mě znamení, že na tom, co se mi nepovedlo, musím ještě víc zapracovat. A i kdybych to fakt nezvládala, učitelé mi vždy nějak dokážou pomoci.

J: Pro tyto případy je v každé Montessori třídě takzvaný průvodce, který nám pomůže.

Myslíš, že tě tvoje škola připraví na budoucí život nebo povolání?

J: V nějakých ohledech určitě ano, ale v jiných zase ne. Připravují nás na střední školu, máme hodně prezentací a tak. Ale myslím, že některé věci by se daly zlepšit. Například místo výtvarky bychom mohli mít víc informatiky atd.

K: Já si myslím, že naše škola nás připravuje na život a učí nás spoustu užitečných věcí (např. prezentace všeho možného), které bych se asi na „normálce“ nenaučila. Možná pro mě tedy bude trošku těžší přechod na normální gympl. Asi bude těžké zvyknout si jak na známkování, tak i na nový styl učení. Ale jinak si myslím, že Montessori se fakt vyplatí

CHVILKA POEZIE

*Když chci snít
Jsi u mě
Když se chci ztratit
Jdeš se mnou*

*Držíš mě za ruku
A já se pak nebojím
Vím, že mě nenutíš
Vím, že mi pomůžeš*

*Proto se dobrovolně
nechám unést
Tvými sladkými slůvky
A nechám si zdát sen
O mém nejlepším já*

Veronika Gawliková 2N

ANDREA MATĚJČKOVÁ, DOCTRINA, kvarta

Jak funguje výuka na vaší škole? V čem se liší od té úplné klasiky?

Na Doctrině je mnohem víc individuální přístup než na klasických školách. Učitelé jsou milí, nemají potřebu být na nás zlí. Celé hodiny probíhají spíše tvořivou metodou.

Doctrina má také odlišné známkování. Máš dojem, že lépe reflektuje, jak na tom doopravdy jsi? Dostáváte k němu například slovní hodnocení?

Ano, slovní hodnocení mi hodně pomáhá. Vím, kde mám nedostatky a kde naopak ne.

Jak se pracuje s tím, když se žákovi něco vážně nedaří nebo udělá velkou chybu? Jsou tam učitelé a další zaměstnanci školy pro vás, aby pomohli?

Ano, moc se nesetkávám s tím, že by učitel nebyl k žákům vstřícný. A když už je potřeba v látce pokračovat, ve třídě máme asistenta, který s námi ještě může probrat to, co nechápeme. Nebo máme možnost si domluvit doučování buď od učitele, nebo od spolužáků.

Máš dojem, že tě tvoje škola připraví na budoucí život/povolání?

Jo – třeba finanční gramotnost, ale jinak pak hodně záleží na tom, co chcete dělat.

METODĚJ MAŠEK, Svobodná škola Ronja – Jindřichovice pod Smrkem, 7. třída

Jak funguje výuka na vaší škole?

Zásadní rozdíl oproti "normální" škole je v tom, že člověk má svobodu toho, co se bude učit. Na tabuli máme rozepsané programy v časových oknech a můžeme si vybrat, na co půjdeme a na co ne. Navíc jsou zde také programy typu: truhlárna, Minecraft education, ježdění na koních nebo air soft. Jednou za půl roku máme přezkoušení, při kterém ukážeme, co jsme během roku ve škole dělali. Jinak asi žádné zásadní hodnocení práce nemáme.

Jak se pracuje s tím, když někdo udělá chybu? Je vůbec v takovém systému hodnocení prostor pro to něco naprosto nezvládnout a udělat vysloveně špatně?

Ona to vlastně není ani tak úplně škola. Všichni jsme na domácím vzdělávání, takže by se to oficiálně dalo specifikovat jako kroužek. Tím pádem zde (co se učení týče) se dá asi udělat chyba jenom na přezkoušení. Pak jsou tu také pravidla školy. Když je překročíte, dostanete distanc. Pokud by se to dělo častěji, svolá se krizový kruh. Tam se sejdou všichni, které to zajímá, a diskutuje se většinou o úpravě pravidel, aby se zabránilo podobným incidentům (většinou to není jen na jedno posezení :-).

Máš ty sám někdy kvůli škole pocit vlastního selhání?

Asi zde není moc co pokazit. Tím pádem se ani nic takového (minimálně u mě) neděje.

Máš dojem, že tě tvoje škola připraví na budoucí život/povolání?

Jestli mě škola připraví? Podle mého názoru ano, pokud chodíme na správné programy. Pokud nechodíme na nic (ano, i takoví tam jsou), tak spíše ne.

SYLVA ŽALUDOVÁ, asistentka pedagoga a vychovatelka v Montessori třídách na ZŠ v ulici 5. května

Popsala byste v krátkosti, jak funguje výuka na vaší škole a co přibližně je náplní vaší práce?

V Montessori třídách se řídíme principy Montessori vzdělávání postavenými na poznatcích a zkušenostech Marie Montessori. Jedná se o program, kdy učení vychází z vnitřní motivace každého člověka. Při práci (jak učení říkáme) si zakládáme na vysoké samostatnosti, důvěře a vzájemném respektu. Úplně zjednodušeně by se dalo říci, že se ve škole snažíme poskytnout prostor a podporu všem, kdo se chtějí učit a posouvat. Za mě nejdůležitější je vzájemný respekt a laskavá komunikace. Principy vystihuje heslo: “Pomoz mi, abych to dokázal sám/a.”

Běžný den zahajujeme na elipse, takzvaným komunitním kruhem. Po společném zahájení dne následuje jeden či více delších pracovních bloků, v nichž každý plánuje a realizuje vlastní práci. Jedním ze zdrojů pracovních podnětů jsou lekce, které připravuje průvodce a kterých se děti mohou dle zájmu účastnit. Tempo učení se je tedy opravdu individuální – někdo postupuje rychleji v některém z témat, někdo naopak pomaleji.

Důraz je v našich třídách kladen také na podporu sounáležitosti, rozvoj komunikace, a jak již jsem říkala, učení se vzájemnému respektu. Budujeme bezpečné prostředí, které nám všem umožní věnovat se učení.

- tykáme si a mluvíme spolu laskavě
- používáme slovní hodnocení
- pracujeme ve věkově heterogenních týmech, rozuměj scházíme se ve třídách v takzvaných trojročích (1. - 3. třída, 4. - 6. třída, 7. - 9.)
- respektujeme se
- hledáme smysl všeho, co děláme
- společně nastavujeme pravidla
- učíme se životem a
- chybu považujeme za přítele.

Náplní mé práce je asistovat průvodkyni ve třídě. Zejména pomáhat při učení každému, kdo potřebuje.

Chyba je něco, s čím se setkáváme ve škole téměř každý den. Máte dojem, že se studenti, umí vyrovnat s tím, když něco zkazí nebo nezvládnou?

V našich třídách je chyba vítaná. Ukazuje nám, co je třeba si upevnit nebo ještě trénovat. Testy píšeme z důvodu ověření pokroku. Tedy sledujeme, co se dětem v minulém testu ještě moc nedařilo a co už nyní ovládají. 😊 Co se týká jiných tříd, nemohu soudit. Každopádně jsem sama zažila spíš opak – za chybu horší známky, nespokojenost všech v okolí a nakonec pocit, že jsem zklamala.

Je něco, co byste ráda přinesla do systému hodnocení na naší škole, co by ho udělalo lepší, funkčnější a vstřícnější – ať už pro žáky nebo i pro učitele?

Určitě bych doporučila vyzkoušet slovní hodnocení. Ano, je to náročné, nicméně chceme-li ve školách (i jinde) naše děti skutečně rozvíjet a posouvat, je nutné pracovat individuálně a dávat efektivní zpětnou vazbu.

Myslíte si, že způsob vzdělávání na vaší škole dobře připraví studenty na budoucí život?

Jsem o tom přesvědčená. Co jsem stihla postřehnout, děti, které u nás “studují” vykazují jistou míru vnitřní jistoty a sebevědomí (ve smyslu uvědomovat si sám sebe). Zároveň přijímají zodpovědnost za svou budoucnost a podle toho se připravují na přechod ze základní na střední školu. Umí diskutovat a pokládat otázky, které se ptají po smyslu.

ANNA JIRSÁKOVÁ, GFXŠ, školní psycholožka

Máte dojem, že se my, studenti, umíme vyrovnat s tím, když něco zkazíme nebo něco nezvládneme?

Nejsem si jistá, zda se dá odpovědět zcela obecně, záleží na povaze, osobnosti, vnitřní motivaci a dalších faktorech. Také je potřeba mít na mysli, že se setkávám pouze s hrstkou studentů, a to s těmi, kteří mají potřebu a chuť něco měnit, s něčím se vyrovnávat apod. Nicméně mám dojem, že se naši generaci úplně nepodařilo vést vás ke zvládnutí frustrace, neúspěchů, překážek, dělání chyb... Jedna z mých hypotéz je, že jsme vás (naše děti) v dobré víře a snaze podpořit, ocenit a pomoci nenechali setkávat se a přirozeně a postupně se vyrovnávat se situacemi, kdy se vám nedaří. Zkrátka brát je jako přirozenou součást života nebo třeba výzvu. A hypotéz je více.

Dalo by se říct, že psaní testů atd. nás vede k tomu nedělat chyby a vyhýbat se jim. Na druhou stranu se také říká, že chybami se člověk učí. Nevede nás tedy škola mimo jiné k nezdravému přístupu k chybování?

Snad se najdou učitelé, kteří s chybou umí pracovat konstruktivně. Bohužel si ale myslím, že spíš jen hodně mluvíme o tom, že dělat chyby je přirozené a může nás to posouvat, že udělat chybu neznamena, že jsem špatný člověk apod. Všem by nám prospělo, kdybychom po letech, co o tom mluvíme pohled na chybování konečně změnili. Chybu bychom neměli vnímat jako selhání, ale jako příležitost. V našem školství se chyby obvykle trestají sníženou známkou. Tomu také u žáků a studentů odpovídají reakce na chybu: mají strach, snaží se chyby zbavit, aniž by ji pochopili, pokoušejí se opisovat, chyby neradi přiznávají. Nejdůležitějším faktorem kvality výuky je pro nás stále hodnocení, přestože víme (a studenty a děti přesvědčujeme), že se na známky už nikdo nikdy nebude ptát.

Myslíte si, že současný systém známkování spíše studentům pomáhá v určitém seberozvoji a je užitečnou zpětnou vazbou, nebo se jedná spíš o zdroj stresu a porovnávání mezi sebou?

Známkování může posouvat a pomáhat, pokud je konstruktivní a s přiléhavou zpětnou vazbou. Podívejme, co děláme povětšinou my: pokud má někdo samé jedničky, pochválíme ho, oceníme, ale nezajímá nás, kolik do toho dal úsilí, snahy, jestli je přirozeně chytrý a jde mu to „samo“ (oproti někomu, kdo má horší známky, ale za rok se posunul o velký kus a k povinnostem přistupuje zodpovědně). Pokud bychom chtěli přispět k seberozvoji, nepoužili bychom přístup typu „Máš tři chyby, proto trojka,“ ale třeba „Máš 15 odpovědí správně, dávám ti dvojku.“ A nejlépe ještě přidáme okomentování, co se ne/dařilo a proč, na co se zaměřit, co a jak potrénovat apod. Pokud do školy vstupuju jako na bitevní pole, kde bojuju o známky, těžko budu školu vnímat jako inspirativní místo.

A něco, co byste v této oblasti naopak vyzdvihla? Něco, co u nás funguje dobře?

Co se týče „u nás – na GFXŠ“ – mám dojem, že je tu dostatečný prostor a možnosti pro komunikaci a diskusi. Myslím, že i jasně nastavený systém hodnocení, kritérií, požadavků a cílů je pro studenty přínosný nebo může být oporou. Vyučující jsou odborníci, většinou zapálení pro svůj předmět a daří se jim držet nastavenou latku, která odpovídá zaměření a cílům gymnázia.

Anežka Bémová (oktáva), Klára Bémová (2A), Samuel Buss (tercie),
Linda Černá (kvarta), Josef Bém (tercie), Martin Žalud (kvinta)



AKTUALITY

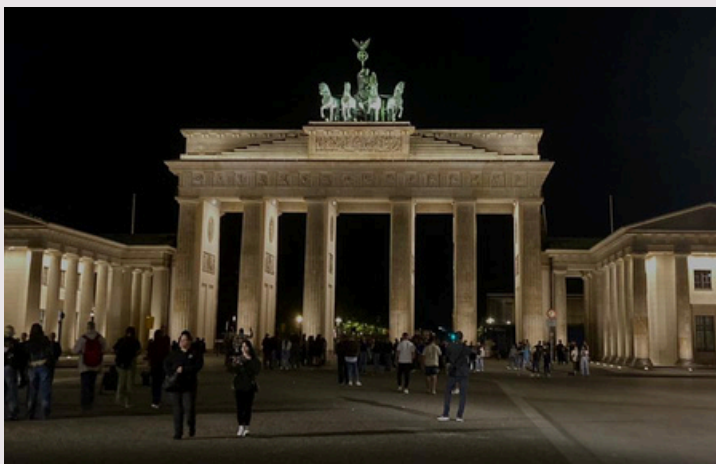
Jak si zpříjemnit poslední školní rok? Jednoduše, jeďte na tři dny do Berlína a zapomeňte na to děsivé slovo maturita. Stejně, jako to udělali naši čtvrtáci.

Ve druhém zářijovém týdnu vyrazili pod taktovkou paní profesorky Ouhelové a pana profesora Švíře prozkoumávat taje hlavního města Německa. Plán byl jasný – žádný nebyl, program si mohli studenti vytvořit sami.

Většina skupiny tedy vyrazila do místní ZOO omrknout pandu velkou a zkontrolovat slony. Zbytek se potloukal od zámku Charlottenburg, přes Alexandrplatz s vysokou televizní věží, až po East Side Gallery nebo zalesněný Tierpark. K večeru společně navštívili Bundestag (Německý spolkový sněm) a po krátkém poslechu jednání vlády poseděli v jedné z mnoha Biergarten.

Poslední deštivý den výletníci zalezli do muzeí a galerií a chytře se vyhnuli dešti (až na ty, kteří si nechali ZOO neprozřetelně až na konec). Odjízďeli však za sluníčka a krásného podzimního počasí, které provázelo celou exkurzi.

Veronika Šípková, oktáva



HISTORICKÉ OMYLY

Omyly a chyby jsou běžné. Ovšem ne všechny mají za následek ztrátu miliard dolarů nebo tisíců lidských životů. Pojďme se tedy na několik takových historických okamžiků podívat.

Konstantin a jeho edikty

V době, kdy se císař Konstantin dostal k moci, Řím se už nenávratně řtil do krize a zániku. Ten ovšem sám Konstantin dost možná uspíšil. Svými edikty totiž připoutal rolníky a řemeslníky dědičně k jejich zaměstnání. Sliboval si tehdy vyšší příjmy z daní. Místo toho však snížil sociální mobilitu a přispěl k úpadku ekonomiky.

Zlato

Jedním z hlavních důvodů kolonizace dnešní Latinské Ameriky byla touha po zbohatnutí. Ovšem množství (převážně inckého) zlata způsobilo obrovskou inflaci, která se přelila i do Evropy.

Becquerelův Occam

Velmi známým řešením mnoha problémů je Occamova břitva. Jde vlastně o to, že většina problémů se dá vyřešit tím nejjednodušším známým způsobem. Henri Becquerel si vzal tuto poučku k srdci, a když objevil zvláštní vlastnost uranu, považoval ji za druh přirozené luminiscence a zaměřil se jen na zkoumání souvislostí mezi touto luminiscencí a rentgenovým zářením. Až manželé Curieovi zjistili, že jde o úplně jiný jev, později nazvaný radioaktivita.

Demise dvanácti ministrů

Nejsem si jistý, jestli toto lze označit za omyl. Spíš za osudovou chybu. Demise dvanácti ministrů byla jednou z důležitých událostí tzv. Vítězného února, kterou vyvrcholil komunistický puč v Československu v roce 1948. Při této události podalo 20. února 1948 demisi dvanáct nekomunistických ministrů. Jejich demisi po pár dnech prezident Beneš přijal a tyto uprázdněné ministerské pozice byly pak okamžitě obsazeny členy KSČ (Komunistické strany Československa), což ovlivnilo vývoj a politické směřování Československa na několik desítek let.

Lovec

V listopadu 2003 kalifornský lovec-začátečník Sergio Martinez zabloudil poblíž San Diega. Aby na sebe upozornil záchranáře, zapálil signální oheň. Netušil, že tím založí jeden z největších lesních požárů v kalifornské historii. Vyhořelo 300 000 akrů a zemřelo 25 (podle jiného zdroje 14) lidí. Požár spálil (metaforicky) přes miliardu dolarů, v přepočtu dnešních 58,5 miliard korun.

Loterie

Jistá postarší Angličanka vyhrála roku 2010 loterii. Bohužel její manžel vyhodil lístek do koše. Přišli v přepočtu o šest miliard korun...

Celá lidská historie je plná chyb a omylů jak mocných a významných lidí a vládců, tak i lidí obyčejných. Některé byly horší, některé méně. Některé ovlivnily ekonomiku, jiné vědecký pokrok. Do všech školních testů vám tedy přejeme co nejméně chyb!



(NE)ÚSPĚŠNÍ SPORTOVCI



Ve sportu hrají chyby a neúspěchy spolu s pílí, připraveností, štěstím a dalšími velkou roli. Pojďte si přečíst tři příběhy sportovců, kteří sice měli štěstí v neštěstí, ale hlavně to nikdy nevzdali.

Nečekaný návrat

Nepříjemná a bolestivá zranění občas mohou za předčasné ukončení kariéry sportovců. To však neplatí u australského shorttrackaře (short track je rychlobruslení na krátké trati) Stevena Bradburyho.

Ten byl na začátku devadesátých let úspěšným členem australského týmu, dokonce vyhrál bronz ve štafetě na olympiádě v roce 1994. Ještě ten samý rok si však pořezal stehno bruslí po srážce s jiným bruslařem. Ztratil čtyři litry krve a zranění málem nepřežil. Rána si vyžádala 111 stehů a trvalo 18 měsíců, než se mu noha dala úplně do pořádku.

Další ranou pro Bradburyho byla zlomenina čtvrtého a pátého krčního obratle. Tu utrpěl poté, co se snažil vyhnout soupeři a sám narazil hlavou do mantinelu. Lékaři mu říkali, že už se nikdy nevrátí na led. Bradbury se však nevzdával a připravoval se na olympiádu v Salt Lake City. Právě na ní v roce 2002 vyhrál zlatou medaili v závodě na 1000 metrů. Všichni jeho soupeři těsně před cílem spadli, a on, i když byl pozadu asi o 15 metrů, celý závod vyhrál. Byla to první zlatá medaile ze zimních olympijských her pro sportovce z jižní polokoule. Bradbury poté ukončil kariéru.



Po svém vítězství na olympiádě v rozhovoru řekl: „Neberu tu medaili jako odměnu za ten minutu a půl dlouhý závod, který jsem vyhrál, ale jako odměnu za tvrdou dřinu v celé poslední dekádě, kdy jsem se short tracku věnoval.”

Na základě této události vznikla v angličtině fráze používaná v Austrálii: to do a bradbury (česky: nečekaně vyhrát).

O tisícinu rychlejší

Možná byste si řekli, že tisícinu sekundy nehraje žádnou roli. Ve sportu však čas rozhoduje o všem. A zvláště v příběhu Devona Allena, amerického atleta se specializací na 110 metrů překážek.

Devon Allen přijel na mistrovství světa v roce 2022 jako favorit, jelikož v červnu téhož roku se přiblížil na čtyři tisíce světovému rekordu a byl třetím nejrychlejším mužem v historii této disciplíny. Mistrovství světa se konalo v Eugene, kde byl Allen doma a kde sportovně vyrůstal.

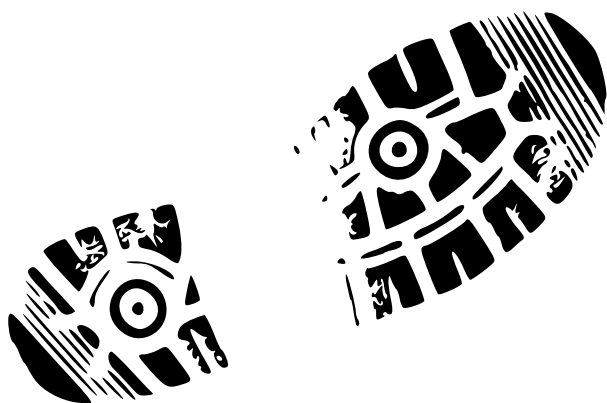
Závod však hned na startu nabral nečekaný směr. Po výstřelu startovací pistole se vzápětí ozval výstřel druhý, který signalizoval, aby se závodníci vrátili zpátky na start. Rozhodčí ukázal Allenovi černočervenou vlajku na znamení diskvalifikace. Devon Allen totiž vystartoval 0,099 sekundy po výstřelu, ale povolená hranice je od 0,1.

World Athletics argumentuje tím, že člověk nemůže reagovat rychleji než za 0,1 sekundy, pokud výstřel nepředpokládá a neopustí blok dříve. Lidské oko by si ničeho takového nevšimlo, ani zpětné zkoumání nic neukázalo špatně. Startovní bloky však měly pohyb přesně zaznamenaný.

Allen na tento závod trénoval velmi dlouho: „Atletika je v tomhle tak těžká... Trénujete celý rok na jeden jediný závod, který trvá třináct sekund. Celá vaše identita je založená na tomhle jediném závodě, což je frustrující. Ale já se poučím a příště nebudu reagovat tak rychle.“

Frustrovaný nebyl jenom Allen, ale i fanoušci, kteří hájili sportovce a kritizovali rozhodčí. Devon Allen se závodu ale nakonec doopravdy nezúčastnil. Nyní svou kariéru směřuje k americkému fotbalu a snu vyhrát Super Bowl.

Myšlenky na výhru v překážkovém běhu se ale stále nevzdává.



Devon Allen: ZDROJ: Wikipedie



Stanley Bradbury, ZDROJ: Facebook

Covidová cesta na vrchol

Na závěr si povíme o úspěšném návratu českých beachvolejbalistů Ondřeje Perušiče a Davida Schweinera. Ti jsou aktuálními mistry světa a zajistili si i účast na letních olympijských hrách v Paříži.

Jejich cesta na pomyslný vrchol byla ale plná překážek. Perušič a Schweiner spolu hrají od roku 2015. Jejich cílem byla olympiáda v Tokiu v roce 2020. Jako zatím poměrně neznámí se přípravě na olympiádu věnovali opravdu poctivě. Jenže covidový rok 2020 byl smolný nejen pro mnoho lidí, ale bohužel i pro Ondřeje s Davidem.

Po příletu do Tokia měl Perušič pozitivní antigenní i PCR test. Nemoc proběhla bez příznaků, avšak přišli o první zápas, nemohli trénovat a vypadli hned v základní skupině. Celých pět let práce přišlo vniveč a duo přemýšlelo o konci. Bylo to těžké období, ze kterého se ale dokázali dostat.

V roce 2023 se zúčastnili mistrovství světa v Mexiku. Ze začátku to moc slibně nevypadalo, oba prodělali lehkou virózu a ze skupiny postoupili díky výhře nad domácími. Ve vyřazovací části se ale turnaj rozjel v jejich prospěch na plné obrátky. Postupně vyřadili Španěly, Italy, obhájce titulu Nory a Američany. Ve finále se potkali se švédskými mistry Evropy a v napínavém zápase nakonec vyhráli v tie breaku 15:13.

Jsou prvními českými beachvolejbalisty, kteří získali titul světových šampionů.

Barbora Kalinová, 2B



(UN)ERFOLGREICHE SPORTLER



Unsere Ausgabe widmet sich Fehlern und Erfolgen. Im Sport spielen diese Sachen zusammen mit Fleiß, Bereitschaft, Glück usw. große Rolle. Lest drei Geschichten von Sportlern, die zwar Glück im Unglück hatten, aber hauptsächlich nicht aufgegeben haben.

Unerwartete Rückkehr

Unbequeme und schmerzhaft Verletzungen können ab und zu ein vorzeitiges Ende der Sportkarriere verursachen. Das gilt nicht beim Australischen Shorttracker (Eisschnelllaufen auf der kurzen Bahn) Steven Bradbury. Er war Anfang der Neunziger ein erfolgreiches Mitglied des Australischen Teams und gewann Bronze in der Staffel bei den Olympischen Spielen im Jahr 1994. Noch im selben Jahr wurde er aber nach einem Zusammenstoß mit einem anderen Schlittschuhfahrer mit dem Schlittschuh in den Oberschenkel geschnitten. Er verlor vier Liter Blut und hätte die Verletzung fast nicht überlebt. Die Wunde musste mit 111 Stichen genäht werden und es dauerte 18 Monate, bis sich sein Bein vollständig erholt hatte.

Ein weiterer Schlag für Bradburys Gesundheit war ein Bruch des 4. und 5. Halswirbels. Den erlitt er, nachdem er seinem Gegner ausweichen wollte und dabei selbst mit seinem Kopf auf den Rand aufschlug. Die Ärzte sagten ihm, dass er nie wieder auf das Eis zurückkehren werde. Aber Bradbury gab nicht auf und er bereitete sich auf Olympia vor. Gerade dort gewann er im Jahr 2002 die Goldmedaille im Wettkampf über 1000 Meter, weil alle seine Gegner knapp vor dem Ziel hinfielen und er, auch wenn er ungefähr 15 Meter zurück lag, somit den ganzen Wettkampf gewann. Es war die erste olympische Goldmedaille für einen Sportler von der Südhalbkugel und Bradbury beendete danach seine Karriere.

Nach seinem Sieg sagte er in einem Interview: „Ich denke nicht, dass ich es als Medaille für den eineinhalb Minuten langen Wettkampf ansehe, den ich gewonnen habe. Ich nehme sie für die ganze harte Dekade, die ich der Arbeit gewidmet habe.“ Auf Grundlage dieses Ereignisses entstand eine Phrase, die in Australien benutzt wird und die bedeutet, dass man unerwartet gewinnt: „to do a bradbury“.

Ein Tausendstel schneller

Vielleicht würden Sie sagen, dass eine tausendstel Sekunde keine Rolle spielt. Aber im Sport entscheidet die Zeit alles. Und vor allem in der Geschichte von Devon Allen, einem amerikanischen Leichtathleten, der sich auf den 110-Meter-Hürdenlauf spezialisiert.



Er ging als Favorit in die Weltmeisterschaft im Jahr 2022, weil er sich im Juni des gleichen Jahres nur um vier Tausendstel dem Weltrekord näherte und der drittschnellste Mann in der Geschichte dieser Disziplin war. Die Weltmeisterschaft fand in Eugene statt, wo Allen ein Heimspiel hatte und wo er sportlich aufgewachsen war.

Aber der Wettkampf nahm schon zu Beginn unerwartete Wende. Unmittelbar nach dem Schuss der Startpistole ertönte ein weiterer Schuss, der signalisierte, dass die Teilnehmer auf Start zurückkehren müssen. Der Schiedsrichter zeigte Allen eine schwarz-rote Flagge als Zeichen der Disqualifikation. Tatsächlich lief Devon Allen 0,099 Sekunden nach dem Schuss los, doch die zulässige Grenze liegt bei 0,1 Sekunden. Weil World Athletics argumentiert, dass eine Person nicht schneller als 0,1 Sekunden reagieren kann; es sei denn, sie antizipiert den Schuss und verlässt den Block früher. Das menschliche Auge würde so etwas nicht bemerken, nicht einmal eine nachträgliche Untersuchung würde etwas Falsches zeigen. Im Startblock wurde die Bewegung jedoch genau aufgezeichnet.

Allen hatte sehr lange für dieses Rennen trainiert: „Leichtathletik ist so hart Man trainiert das ganze Jahr lang für ein einziges Rennen, das 13 Sekunden dauert. Deine ganze Identität basiert auf diesem einen Rennen, was sehr frustrierend ist. Aber ich werde meine Lektion lernen und beim nächsten Mal nicht mehr so schnell reagieren.“

Nicht nur Allen war frustriert, sondern auch die Fans, die die Athleten verteidigten und die Kampfrichter kritisierten. Devon Allen hat nicht an dem Rennen teilgenommen. Er widmet seine Karriere nun dem American Football und seinem Traum, dem Super Bowl. Den Gedanken an den Sieg im Hürdenlauf gibt er aber nicht auf.

Covids Weg an die Spitze

Schließlich werden wir über die erfolgreiche Rückkehr der tschechischen Beachvolleyballer Ondřej Perušic und David Schweiner sprechen. Sie sind die amtierenden Weltmeister und sie haben auch die Teilnahme an den Olympischen Spielen in Paris, aber der Weg an die imaginäre Spitze war mit Hindernissen gespickt.

Perušic und Schweiner spielen seit 2015 zusammen. Ihr Ziel waren die Olympischen Spiele 2020 in Tokio. Damals waren sie relativ unbekannte Jungs, die sich wirklich auf die Olympischen Spiele vorbereiteten. Aber das Jahr 2020 wird für viele Menschen als Unglücksjahr beschrieben und leider auch für Ondřej und David.

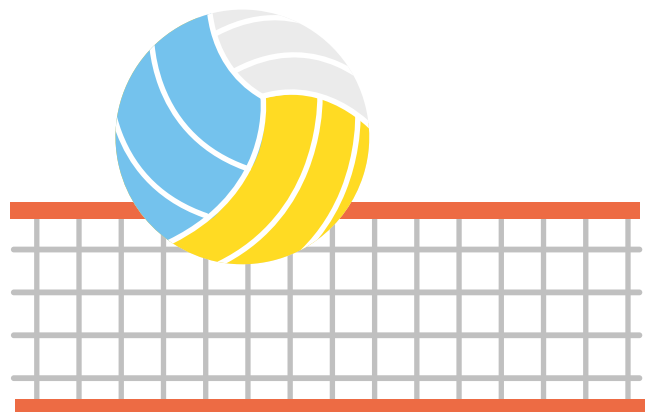
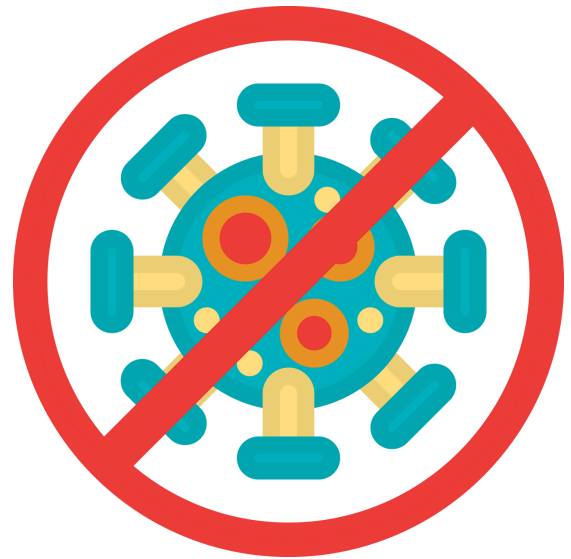
Bei der Ankunft in Tokio wurde bei Perušic ein positiver Antigen- und PCR-Test bestätigt. Die Krankheit verlief ohne Symptome, aber sie verpassten ihr erstes Spiel, konnten vorher nicht trainieren und schieden gleich in der Hauptgruppe aus. Fünf Jahre Arbeit waren umsonst, und das Duo dachte über das Ende nach. Es war eine schwierige Zeit, aus der sie sich mehr als erfolgreich kämpften.

2023 nahmen sie an den Weltmeisterschaften in Mexiko teil, wiederum nach einer langen Vorbereitung. Es sah von Anfang an nicht sehr vielversprechend aus, beide erlitten einen leichten Virus und kamen dank eines Sieges über die Heimmannschaft aus der Gruppe weiter. In der K.O.-Phase kam das Turnier erst richtig in Schwung. Die Spanier, die Italiener, die Titelverteidiger aus Norwegen und die Amerikaner schieden nacheinander aus. Im Finale trafen sie auf den Europameister aus Schweden und gewannen in einem spannenden Spiel im Tiebreak mit 15:13.

Sie sind die ersten tschechischen Beachvolleyballer, die diesen Titel gewinnen konnten.

Barbora Kalinová, 2B
Autorin des tschechischen Textes

Karolína Hradilová, Lucie Gazdová, Prokop Šámal, 2A
Anna Obrovská, Ema Michálková, 2B
Übersetzung



TIPY NA KNÍŽKY

Chyby, úspěchy a neúspěchy – na těch se zakládá se spousta příběhů, nejen knižních. Kniha, ve kterých se hlavní hrdinové snaží uspět, ale v cestě jim stojí překážky, ale taky těch, kde udělají obrovskou chybu a musí se s tím nějak poprat, je mnoho. Ráda bych vám doporučila pár knížek, které vypráví právě o chybách a osobních cestách postav.

Carrie Soto se vrací

Jako první bych vám chtěla představit příběh o tenistce Carrie Soto od autorky Taylor Jenkins Reid. Carrie Soto je fiktivní postava, ale kniha je napsaná, jako by skutečně v devadesátých letech minulého století byla nejlepší a nejslavnější tenistkou světa. Carrie drží světový rekord, ale poté, co skončí tenisovou kariéru, hrozí, že jí nezůstane napořád. A tak se vrací na kurt a ve třiceti sedmi letech se rekord rozhodne získat zpátky. Carrie Soto se vrací je hlavně o tenisu, ale taky o prohrách, výhrách a cestě za sportovním snem.



Daisy Jones & The Six

U autorky Taylor J. Reid ještě chvíli zůstaneme, protože jedna z jejích dalších knih se také týká (ne)úspěchů fiktivní hlavní hrdinky. Kdyby Daisy Jones a kapela The Six byli skuteční, znal by je celý svět. Příběh se odehrává v šedesátých letech minulého století, kdy se z malé kapely hrající v barech v malém městě ohromnou rychlostí stane nejlepší kapela v Americe, možná i na světě. Jenže, jak už to tak bývá, ne všichni členové jsou na takový úspěch připravení a kapela se začíná rozpadat.



Neviditelný život Addie LaRue

Nakonec bych vám chtěla doporučit knihu od autorky V. E. Schwab, Neviditelný život Addie LaRue. Addie žije v osmnáctém století, kdy životy mladých dívek jsou velmi svázané. Poté, co se rozhodne pro svobodný život a uteče z vlastní svatby, nechtěně uzavře smlouvu se špatným bohem. Může žít svobodný život, jak dlouho chce, ale nikdo si ji nepamatuje. Přichází tak o rodinu, přátele a proboují se světem dalších tři sta let. Nemá to lehké, protože si nemůže udržet práci, nemá kde bydlet a je osamocená. Dokud jednoho dne nepotká v jednom knihkupectví v New Yorku Henryho, který jí obrátí život naruby.

Kateřina Záklasníková, septima



CHYBA



Slovo „chyba“ jsme slyšeli už tolikrát, že to ani nelze spočítat. Od rodičů, od učitelů, a dokonce i našich spolužáků. Nacházíme se ve světě, kde záleží na tom, zda v životních situacích nebo i jednoduchých dennodenních aktivitách uspějeme, či ne. Pokud ano, máme radost, nebo se nám dokonce dostane uznání, ale když selžeme, sráží nás to na kolena a máme špatný pocit.

A co to vlastně ta chyba je? Je to neúspěch, malý či velký, který se děje v našich životech. Neříkejte, že jste nikdy nezamávali zpátky někomu, kdo vám vůbec nemával. Že jste nikdy potom, co vás rodiče požádali o nákup, nepustili ten nákupní seznam z hlavy. Nebo třeba že jste se nezapomněli naučit proslov nebo nikdy nezaspali do školy. A už vůbec neříkejte, že jste napsali všechny, ale opravdu všechny možné písemky bez chyb!

Ani já samozřejmě nejsem neomylná. Těch testů, co se mi nepovedlo, je mnoho. Vzhledem k mé snaze o dokonalost mě špatné známky vůbec netěší, naopak pohoršují, a tudíž mě nutí o sobě ještě víc pochybovat.



Jednou jsem také nasedla na špatnou tramvaj a bohužel jsem to zjistila až na poslední zastávce. Jak na mě lidé koukali, když jsem šipkou přeskočila do protijedoucí tramvaje. Asi si řekli: „Holka, ty jsi pěkně zmatená.“ To ještě však není to nejhorší.

Jedna z mých nejstrašnějších událostí se stala, kdy jsme jednou s kamarádkou šly městem. Venku byla ještě pěkná zima. Vracely jsme se přes Šaldák okolo stromů rostoucích ze železné mřížky. A já jsem si „chytře“ myslela, že je dobrý nápad tu zamrzlou mřížku přejít. V tu ránu mi noha uklouzla, spadla jsem na koleno a nemohla jsem se zvednout. Míjela nás babička, asi tak o šedesát let starší než my, a začala se na celé kolo smát. Bylo mi pak opravdu dost trapně.

Omyly jsou bohužel naší součástí, i když někdy nejsou tak velké a podstatné. Co ale udělat, když něco pokazíme až moc a stane se tím pádem velký přešlap? Hlavní je si z toho moc nedělat, protože vztekem a smutkem všechno ještě zhoršíme. Žádnou paniku, zachovat chladnou hlavu, pustit si oblíbenou skladbu, zapnout videohru nebo se začíst do knihy. Z neúspěchů se totiž musíme poučit. Musíme se přinutit tu učebnici otevřít, i když nás to nebaví, odpovědět na esemesku, i když se nám nechce, jít dál, i když se nám zdá, že už dál nemůžeme.

Každá chyba je totiž dvěma vedoucími dál, krokem blíž k úspěchu. Nejdůležitější je vstát po pádu a kráčet s hlavou vstříc budoucnosti, znovu se snažit, dokud to nevyjde. Protože když něco upustíte na zem, taky to zvednete. Buďte sami sobě svojí vnitřní silou, která vás vždy zvedne na nohy, když je potřeba. To bude váš další úspěch!

DER FEHLER



Dieses Wort haben wir schon so oft gehört, dass es nicht möglich ist. Von Eltern, Lehrern und sogar von unseren Mitschülern. Wir befinden uns in einer Welt, in der alles am Erfolg in Lebenssituationen und in einfachen täglichen Aktivitäten liegt. Wenn wir Erfolg haben oder sogar Anerkennung erhalten, freuen wir uns darüber, aber wenn wir versagen, tragen wir es auf dem Rücken und haben ein schlechtes Gefühl. Aber was ist wirklich genau dieser Fehler?

Für jeden bedeutet es etwas anderes. Es ist ein Misserfolg, klein oder groß, der in unserem Leben geschieht. Sagt nicht, dass ihr nie jemandem zurückgewinkt habt, der euch überhaupt nicht zugewinkt hat? Dass ihr vergessen habt einzukaufen, wenn euch eure Eltern gebeten haben? Dann habt ihr vergessen euch aufs Referat vorzubereiten und dann hattet ihr nichts zu sagen? Oder z. B., dass ihr nie die Schule verschlafen habt? Und schon gar nicht, dass ihr alle, wirklich alle, Arbeiten ohne Fehler geschrieben habt.



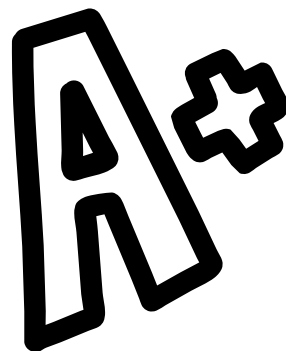
Ich bin auch nicht unfehlbar. Viele Tests habe ich nicht gut bestanden. Schlechte Note erfreuen mich nicht, weil ich perfekt sein will. Im Gegenteil empören sie mich und sie zwingen mich, an mir selbst zu zweifeln.

Einmal bin ich in die falsche Straßenbahn eingestiegen und leider habe ich es an der letzten Haltestelle festgestellt. Leute haben mich seltsam angeschaut, als ich in die entgegenfahrende Straßenbahn eingestiegen bin. Sie haben vielleicht gesagt: „Du bist echt verwirrt.“ Aber das ist nicht das Schlimmste.

Ich habe euch noch nicht das furchtbarste Ereignis gesagt. Wir sind mit meiner Freundin durch die Stadt gegangen und draußen war es immer noch kalt. Wir sind über den Šalda-Platz an hochgewachsen Bäumen zurückgegangen, um die sich ein eisernes Gitter befunden hat. Und ich habe klug gedacht, dass es eine gute Idee ist, das gefroren Gitter hinüberzusteigen. Plötzlich ist mein Fuß ausgerutscht, ich bin auf das Knie gefallen und ich konnte nicht aufstehen. Eine alte Frau ist an uns vorbeigegangen, die zu lachen begonnen hat. Es war mir sehr peinlich



Fehler sind leider ein Teil von uns, auch wenn sie nicht so groß und wichtig sind. Aber was kann man tun, wenn etwas nicht klappt und wir uns einen großen Fehltritt leisten? Am wichtigsten ist es, sich nicht den Kopf zu zerbrechen, weil Ärger und Angst es noch schlechter machen. Keine Panik, hört eure Lieblingsmusik, spielt ein Videospiel oder lest ein Buch. Wir müssen aus unseren Misserfolgen lernen. Wir sollen uns den neuen Lehrmöglichkeiten öffnen, auch wenn es uns keinen Spaß macht. Wir sollen unserem Partner zurückschreiben, auch wenn wir nicht wollen. Und wir müssen weitergehen, auch wenn wir denken, dass wir nicht können.



Hinter jedem Fehler gibt es eine Tür, die weiter zum Erfolg führt. Am wichtigsten ist es, nach dem Fall wieder aufzustehen und mit erhobenem Kopf in die Zukunft zu gehen. Versucht es noch einmal, bis es klappt. Wenn wir etwas auf den Boden fallen lassen, müssen wir es wieder hochheben. Seid eure eigene innere Kraft, die euch auf die Beine stellt, wenn es notwendig ist. Das wird euer nächster Erfolg sein.

Veronika Gawliková, 2N
Autorin des tschechischen Textes

Anna Františka Moskalová, Miša Tomišková, Anna Syrovátková, Miluše Vošoustová, 2A
Übersetzung



HLÁŠKY UČITELŮ



HLOUŠEK: „MÁM RÁD, KDYŽ SE V HODINÁCH DĚJEPISU MOHU PROMĚNIT V DJ.“

VELECKÁ: „JÁ SI JDU JENOM PUSTIT PLYN.“

BERND RUCKDÄSCHEL: KDYŽ VYSVĚTLUJETE UČITELI, ŽE NĚKTEŘÍ STUDENTI NEPŘIŠLI KVŮLI ZÁPLAVÁM.
„SIE SOLLEN SCHWIMMEN.“

TAIBR: „PROSÍM VÁS, TO NENÍ ŽÁDNÁ NO NAME LOUŽE!“

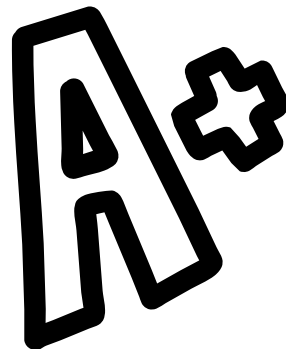
HRINÍKOVÁ: „CO SI KOUPÍME V DOBĚ REGRESE? ALKOHOL!“

HRŮZA: „KDYŽ BUDETE ZELENĚJ POLÁRNÍ MEDVĚD, TAK TO MÁTE BLBÝ.“

HLOUŠEK: ŽÁK SI PŘES HLAVU HODÍ MIKINU. „CO JE TO TU ZA ARABA?!“

SPÁČILOVÁ: KAŽDÝ UČITEL MILUJE SVŮJ PŘEDMĚT A MYSLÍ SI, ŽE JE NEJLEPŠÍ. ALE BIOLOGIE OPRAVDU JE!“

Fehler sind leider ein Teil von uns, auch wenn sie nicht so groß und wichtig sind. Aber was kann man tun, wenn etwas nicht klappt und wir uns einen großen Fehltritt leisten? Am wichtigsten ist es, sich nicht den Kopf zu zerbrechen, weil Ärger und Angst es noch schlechter machen. Keine Panik, hört eure Lieblingsmusik, spielt ein Videospiel oder lest ein Buch. Wir müssen aus unseren Misserfolgen lernen. Wir sollen uns den neuen Lehrmöglichkeiten öffnen, auch wenn es uns keinen Spaß macht. Wir sollen unserem Partner zurückschreiben, auch wenn wir nicht wollen. Und wir müssen weitergehen, auch wenn wir denken, dass wir nicht können.



Hinter jedem Fehler gibt es eine Tür, die weiter zum Erfolg führt. Am wichtigsten ist es, nach dem Fall wieder aufzustehen und mit erhobenem Kopf in die Zukunft zu gehen. Versucht es noch einmal, bis es klappt. Wenn wir etwas auf den Boden fallen lassen, müssen wir es wieder hochheben. Seid eure eigene innere Kraft, die euch auf die Beine stellt, wenn es notwendig ist. Das wird euer nächster Erfolg sein.

Veronika Gawliková, 2N
Autorin des tschechischen Textes

Anna Františka Moskalová, Miša Tomišková, Anna Syrovátková, Miluše Vošoustová, 2A
Übersetzung



HLÁŠKY UČITELŮ



HLOUŠEK: „MÁM RÁD, KDYŽ SE V HODINÁCH DĚJEPISU MOHU PROMĚNIT V DJ.“

VELECKÁ: „JÁ SI JDU JENOM PUSTIT PLYN.“

BERND RUCKDÄSCHEL: KDYŽ VYSVĚTLUJETE UČITELI, ŽE NĚKTEŘÍ STUDENTI NEPŘIŠLI KVŮLI ZÁPLAVÁM.
„SIE SOLLEN SCHWIMMEN.“

TAIBR: „PROSÍM VÁS, TO NENÍ ŽÁDNÁ NO NAME LOUŽE!“

HRINÍKOVÁ: „CO SI KOUPIME V DOBĚ REGRESE? ALKOHOL!“

HRŮZA: „KDYŽ BUDETE ZELENĚJ POLÁRNÍ MEDVĚD, TAK TO MÁTE BLBÝ.“

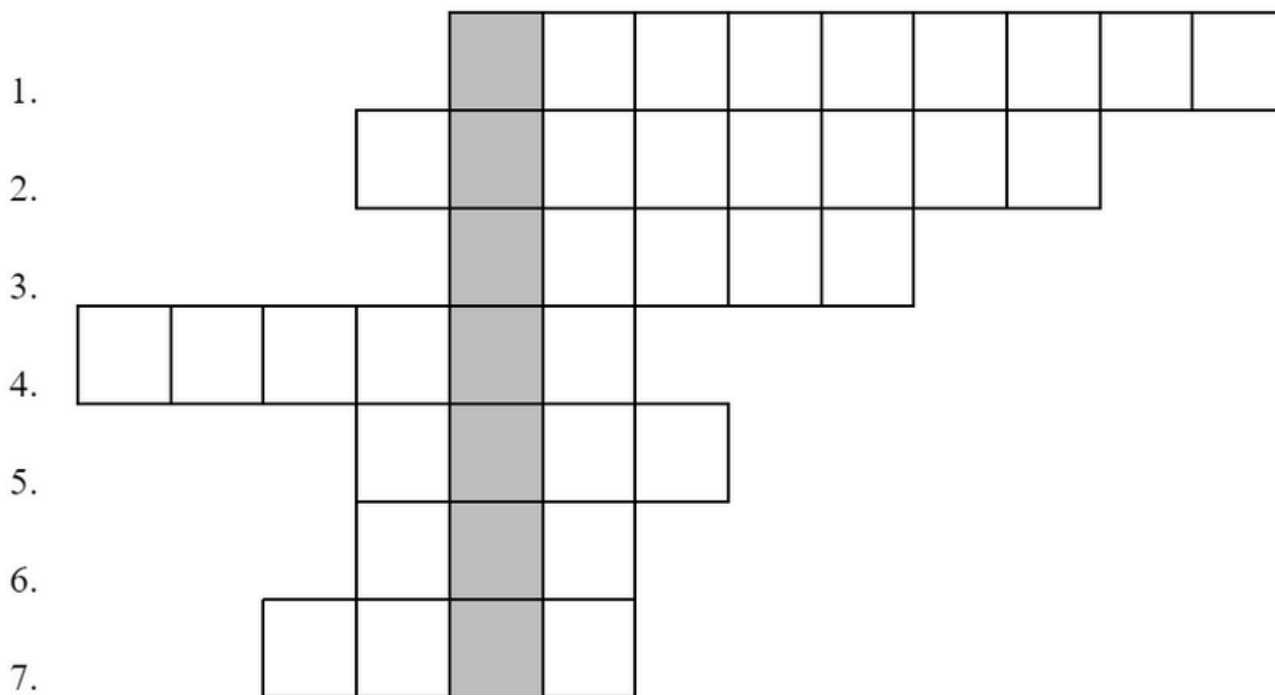
HLOUŠEK: ŽÁK SI PŘES HLAVU HODÍ MIKINU. „CO JE TO TU ZA ARABA?!“

SPÁČILOVÁ: KAŽDÝ UČITEL MILUJE SVŮJ PŘEDMĚT A MYSLÍ SI, ŽE JE NEJLEPŠÍ. ALE BIOLOGIE OPRAVDU JE!“



KŘÍŽOVKA

Jinak se chyba řekne (tajenka):



1. Lék, který vznikl omylem a zachránil desítky milionů životů:

2. Své chyby musíme a poučit se z nich.

3. Jak se řekne chyba latinsky (a anglicky)?

4. Rozmazaná část (chyba) na obrazu:

5. Jiné slovo pro chybu; minulý čas slovesa omýt:

6. Drobný nedostatek; zubní

7. Hovorový výraz pro chybu; část oblečení:

Markéta Staňková a Káťa Záklasníková (septima)



KRUCIFXRÝMY!!!



Všem milovníkům poezie a žertovných zhůvěřilostí srdečné díky!

Poděkování patří zejména těm, kdo našli odvahu vyslyšet výzvu a zapojit se do partyzánské literární soutěže Liberecké limeriky na FX. Zájem nás vsutku mile překvapil, sešla se hojnost příspěvků, z nichž vůbec nebylo snadné vybrat vítěze. Různorodost tvůrčích počinů, patrná ostatně i z uveřejněných příspěvků, s sebou přinášela otázky ohledně toho, co při hodnocení upřednostnit – někde zůstala nenaplněna pravidla limeriku jako ustálené literární formy, jindy bylo nutno zohlednit tematický odklon od zadání, u některých počinů jsme ocenili jazykovou nápaditost a vtip, u některých byla naopak na překážku slabší rytmička a zvuková stránka veršů.

Vše můžete ostatně posoudit sami z „poetické ochutnávky“, kam jsme nakonec vedle oceněných autorů (E. Landová, J. Macháček a tým 3.B ve složení F. Hudec, K. Pospíšil a Š. Silný) zařadili i několik podařených příspěvků těch, kdo skončili těsně opravdu těsně pod pomyslnými stupni vítězů (D. Štěpánek a loňský maturitní tým P. Filousová, M. Maurerová a M. Stašíková).

Přejeme příjemné počtení!

RŮŽODOL I.

Vystoupivše v Růžodole,
ráno v 7 už se derou
gympláci a gymplačky,
na FXko jak kačky.
Rozvázané tkaničky,
neřeš, nečum – maličký!
Vtom je někdo přisláp vzadu,
primánek si rozbil bradu.
Chudák malý z mostu dole,
vystoupivší v Růžodole.

VRAŤÁCKÝ PODVRAŤÁK

Vraťácký podvraťák
chtěl by jen zvědět jak
uzmout si vlastnictví
místního řeznictví.
Vraťácký podvraťák.

KUDY ZE ŠALĎÁKU?

Běžím domů ze Šaldáku,
chci se vyhnout nákladáku.
Řidič křičí, troubí na mě,
já už chci bejt ve svym domě,
zůstávám však na Šaldáku.

MŮJ LIBEREC

Dívám se na ten Liberec,
kde jezdíš z kopce na kopec,
Růžodol, centrum, Rochlice,
je to jen větší vesnice.
Chci jet busem nebo tágem,
musel bych bejt asi mágem,
abych nestál na kruháku
ve Vesci či ve Vraťáku.
Tak jdu pěšky nakonec
hledě na ten Liberec.

RUDOLFOV

18 ve švech puká,
babča hledá svého vnuka,
vnouček zimně ustrojen
v Rudolfově musel ven –
z busu davem vyhoštěn.
Všude běžky hůlky jen,
blázni jedou za sněhem.
Babča s bobem místo
vnuka, 18 ve švech puká.

PERŠTÝN

Na Perštýně kráčí babka,
hledá asi obchoďák –
povídala jí to Jarka,
je tam však jen nákladák.
Zmatená jak lesní včela,
hrůzou, vztekem zaječela.
Ve slevě tam chtěla jablka,
na Perštýně kráčí babka.

JEŠTĚD

Na Ještěd je cesta dlouhá, ne všichni tam dorazí,
někomu se prostě nechce, tak si doma vorazí.
Kdo se ale hore vydá, lenost svoji porazí
a komu se pěšky nechce, na lanovku vyrazí.
Štěstí nemá ale každý, když se všechno pokazí,
na Ještěd je cesta dlouhá, ne všichni tam dorazí.

PŘES BENEŠÁK NA ADAMA

Při středečním poledni navíc přímo před radnicí,
zjevil se chlapík vzezřením svým vsutku šokující.
Tancoval a zpíval – potrhly to muž!
„Policie, rychle! Zatkněte ho už!“
Proč? Copak jim proboha tak vadí?
Chlapík oděn na Adama vrtí svojí zadnicí
na všechny, co nevěřícně zírají před radnicí

PŘÍZRAKY NA MRTVOLKÁCH

Pan Miller, pobožný stařík, konečně našel k
pravdě klíč.
Z domova zkratku zvolil si přes park, z něhož ale
musel rychle pryč.
U zídky, která zeleň od hřbitova dělí, jak tehdy
říkal,
„strašlivý duch“ v tmavém houští děsivě hýkal.
Jednou ale pozdě v noci, když posbíral odvahu,
přišel na hřích – těžko věřit – hroznějšího
rozsahu.
V keři našel dva milence, které žene chtějí,
a kteří v zapadlém parku našli k lásce klíč.

LIBO-LI-BEREC?

Že neznáte Liberec?
Pane, to jste zoufalec.
Podlézat zde své bytné
je naprosto nezbytné.
Hrozí vám totiž velice,
že vaším bydlem bude ulice.
Poznali byste potom jistě
fetáky žijící na tomto místě.
Nechtějte znát Liberec.

TAJNÁ PŘÍSADA

Kuchař Dihn otevřel bistro na Rybníčku,
kde vařival výbornou polívčičku.
Navazoval tím na rodinné tradice,
když užíval přísady z ulice,
které ještě včera mňoukaly s klidem
a nyní jsou vařené podávány lidem.
Národní pokrmy Dihn s hrdostí vaří,
bistru se čím dál líp v obchodu daří.
Pak ale obsloužil zlou hygieničku,
která mu zavřela bistro na Rybníčku.

ROCHLICKÝ POCHOD

Rochlický legendární podchod.
Prý probíhá tam nelegální obchod.
Jednou tam někdo hodil granát.
Vejdeš kulatý a vyjdeš hranat.
Krysy závodí ve dne v noci,
narkomani trpí tam bez pomoci.
Pozor, jsi ohrožen nejen podvodem,
když procházíš rochlickým
legendárním podchodem.

CHRASTAVSKÝ SEN

V Chrastavě je všechno naruby.
„Drž jazyk za zuby,”
slyšíš, když seš obětí partičky,
„tak prej samý jedničky,
to je cesta do záhuby,
tady je, kamaráde, všechno naruby.”

LIBERECKÁ KAŽDODENNOST

Ruprechtice náměstí,
nic dobrého nevěstí.
Když tam chodím po ránu,
je tam spousta Románů.
Jeden chtěl mi trávu prodat,
no, koupil jsem, co k tomu dodat.
Jinak prý že mi dá pěstí,
v Ruprechticích na náměstí.

LIBERECKÁ KAŽDODENNOST

Na náměstí Soukenném,
Dežo mi dal kamenem.
Byl to průšvih tekla krev,
ve mně rázem rostl hněv.
Hnedka jsem se na něj vrhl,
Deža s sebou na zem svrhl.
Stačily dva údery,
A tak můj milý příteli,
skoncoval jsem s problémem,
Na náměstí Soukenném.

PODĚKOVÁNÍ



Poděkování patří vám všem, kteří jste dočetli až sem, redaktorům Šaldovin, profesorce Štěpánce Fantové za korekturu českých článků a profesorům Romeu Henrichovi a Radce Blažkové za korekturu a organizaci překladu německých článků. Dále také děkujeme Radce Baracové za editaci v programu Canva a Helče Tučkové za krásné ilustrace.

Jakékoliv připomínky, dotazy, nápady i zpětná vazba jsou vítány! Kontaktujte nás prostřednictvím naší facebookové stránky (Šaldoviny), instagramu (fx_saldoviny), emailové adresy (redakce@saldoviny.cz) nebo webu (www.saldoviny.cz).

Přjemné čtení vám přeje redakce Šaldovin

Budeme moc rádi, za jakoukoliv zpětnou vazbu. Můžeš nám ji dát vědět například prostřednictvím tohoto formuláře.



Zpětná vazba



Náš web



Instagram

DIE DANKSAGUNG



Vielen Dank an alle, die bis hierher gelesen haben, an die Herausgeber von Šaldovin, an Professor Štěpánka Fantová für das Korrekturlesen der tschechischen Artikel und an die Professoren Romeo Henrich und Radka Blažková für das Korrekturlesen und die Organisation der Übersetzung der deutschen Artikel. Wir danken auch Radek Baracová für die Bearbeitung im Canva-Programm und Helča Tučková für die schönen Illustrationen.

Alle Kommentare, Fragen, Ideen oder Rückmeldungen sind willkommen! Kontaktieren Sie uns über unsere Facebook-Seite (Šaldoviny), Instagram (fx_saldoviny), E-Mail-Adresse (redakce@saldoviny.cz) oder Website (www.saldoviny.cz).

Die Herausgeber von Šaldovin wünschen Ihnen eine angenehme Lektüre

PODĚKOVÁNÍ



Poděkování patří vám všem, kteří jste dočetli až sem, redaktorům Šaldovin, profesorce Štěpánce Fantové za korekturu českých článků a profesorům Romeu Henrichovi a Radce Blažkové za korekturu a organizaci překladu německých článků. Dále také děkujeme Radce Baracové za editaci v programu Canva a Helče Tučkové za krásné ilustrace.

Jakékoliv připomínky, dotazy, nápady i zpětná vazba jsou vítány! Kontaktujte nás prostřednictvím naší facebookové stránky (Šaldoviny), instagramu (fx_saldoviny), emailové adresy (redakce@saldoviny.cz) nebo webu (www.saldoviny.cz).

Přjemné čtení vám přeje redakce Šaldovin

Budeme moc rádi, za jakoukoliv zpětnou vazbu. Můžeš nám ji dát vědět například prostřednictvím tohoto formuláře.



Zpětná vazba



Náš web



Instagram

DIE DANKSAGUNG



Vielen Dank an alle, die bis hierher gelesen haben, an die Herausgeber von Šaldovin, an Professor Štěpánka Fantová für das Korrekturlesen der tschechischen Artikel und an die Professoren Romeo Henrich und Radka Blažková für das Korrekturlesen und die Organisation der Übersetzung der deutschen Artikel. Wir danken auch Radek Baracová für die Bearbeitung im Canva-Programm und Helča Tučková für die schönen Illustrationen.

Alle Kommentare, Fragen, Ideen oder Rückmeldungen sind willkommen! Kontaktieren Sie uns über unsere Facebook-Seite (Šaldoviny), Instagram (fx_saldoviny), E-Mail-Adresse (redakce@saldoviny.cz) oder Website (www.saldoviny.cz).

Die Herausgeber von Šaldovin wünschen Ihnen eine angenehme Lektüre



URLAUBSORTE DER KLASSE 6N



Slowenien, Montenegro, Ägypten und Indonesien – Dies sind nur einige Destinationen, in denen die Schülerinnen und Schüler der Klasse 6N in den Sommerferien waren.

Zusammen mit ihrem Geographie-Lehrer Herrn Henrich verfassten sie im Unterricht kurze Werbetexte über einen von ihnen besuchten Urlaubsort. Alle Texte können auf einer interaktiven Karte angeschaut werden, wenn man den angehängten QR-Code benutzt. Vielleicht kann der ein oder andere Text als Inspiration für den nächsten Urlaub dienen. Viel Spaß beim Durchstöbern!

Romeo Henrich

weil ich perfekt sein will. Im Gegenteil empören sie mich und sie zwingen mich, an mir selbst zu zweifeln.



ŠALDOVINY 15



PŘEDSTAVTE SI TO TICHO,
KDYBY LIDÉ ŘÍKALI JEN TO,
CO VĚDÍ.
KAREL ČAPEK

WEB: SALDOVINY.CZ